"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବର୍ତ୍ତମାନ କୟାମତ ଅର୍ଥାତ୍ ବିନାଶର ସମୟ, ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କବର ଭିତରେ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଛି, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଅମୃତ ବର୍ଷା କରି ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଭୋଳା ଭଣ୍ଡାରୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି - କାହିଁକି?

ଉତ୍ତର**:-** କାରଣ ଶିବ ଭୋଳାନାଥ ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଗଣିକା ଅର୍ଥାତ୍ ବେଶ୍ୟା, ଅହଲ୍ୟା, କୁବ୍ଜାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ପତିତ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପତିତ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭୋଳା ହେଲେ ନା । ଭୋଳା ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା - ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ଏବେ ଅମୃତ ପାନକର, ବିକାର ରୂପୀ ବିଷକୁ ତ୍ୟାଗ କର ।

ଗୀତ**:-** ଦୂରଦେଶ କା ରହନେ ୱାଲା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରର କାନ ରୂପୀ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଗୀତ ଶୁଣିଲା । ଦୂରଦେଶର ପଥିକ ଶିବବାବା ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପଥିକ ଅଟ ନା । ଯିଏ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ସବୁ ପଥିକ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କୌଣସି ଘର ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ନିରାକାର, ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆର ବାସିନ୍ଦା ଅଟନ୍ତି । ତାକୁ କୁହାଯାଉଛି ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଘର, ଦେଶ ବା ଲୋକ, ଏହାକୁ ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦେଶ କୁହାଯାଏ । ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦେଶ, ଆତ୍ମାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ନିରାକାରରୁ ସାକାର ହେଉଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଆତ୍ମାର କୌଣସି ରୂପ ନାହିଁ । ରୂପ ମଧ୍ୟ ଅଛି ତ ନାମ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କେତେ ପାର୍ଟ କରୁଛି । ପ୍ରତି ଆତ୍ମାରେ ଅଭିନୟ କରିବାର ରେକର୍ଡ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଥରେ ରେକର୍ଡ ଭରି ହୋଇଗଲା ପରେ ଯେତେ ଥର ବି ଚଲାଅ ତାହା ହିଁ ଚାଲିବ । ସେହିପରି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀର ଭିତରେ ରେକର୍ଡ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା ଯେପରି ନିରାକାର, ସେହିପରି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟେ, କେଉଁ କେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଆତ୍ମା ନାମ ରୂପରୁ ନିଆରା, ପରନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ନାମ ରୂପରୁ ନିଆରା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆକାଶ ମଧ୍ୟ ପୋଲାର । ନାମ ତ' ରହିଛି ନା 'ଆକାଶ' । ସୃଷ୍ଟିରେ ଏଭଳି କିଛି ଜିନିଷ ନାହିଁ ଯାହାର ନାମ ନ ଥିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ବାସ୍ତବରେ ସେହି ଦୂରଦେଶରେ ତ' ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ସାକାର ଦେଶ ଅଟେ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି ରାଜ୍ୟ ଚାଲେ - ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ବାବା କେବେହେଲେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଃଖର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ସୁଖ ଦିଅନ୍ତି ତ ଦୁଃଖ ବି ଦିଅନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବେ ବି ଦୁଃଖ ଦିଏ ନାହିଁ । ମୋର ନାମ ହିଁ ହେଲା ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା । ଏସବୁ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଭୁଲ ଧାରଣା । ଈଶ୍ୱର କେବେ ବି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳେ । ତିଳେମାତ୍ର ସୁଖ ନାହିଁ । ସୁଖଧାମରେ ପୁଣି ଦୁଃଖ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ଏହାକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ତ' କେହି ବି କହିବେ ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ନାମ ହେଲା ସତ୍ୟଯୁଗ ତାହା ପୁଣି ପୁରୁଣା ହେଲେ ତାକୁ କଳିଯୁଗ କୁହାଯାଏ । ନୂଆ ଜିନିଷ ଭଲ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ଖରାପ ଦେଖାଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଜିନିଷକୁ ଫୋପାଡି ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବିଷକୁ ହିଁ ସୁଖ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି - ଅମୃତ ଛାଡି ବିଷ କାହିଁକି ଖାଇଲ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ତେରେ ଭାନେ ସର୍ବ କା ଭଲା ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମର କଲ୍ୟାଣରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ନିହିତ । ତୁମେ ଆସି ଯାହା କରିବ ସେଥିରେ ଭଲ ହିଁ ହେବ । ନଚେତ୍ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେବଳ ଖରାପ କାମ ହିଁ କରିବେ । ଏବେ ତ' ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜଣାପଡିଲା କି ୫୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଗୁରୁନାନକ ଆସିଥିଲେ, ପୁଣି କେବେ ଆସିବେ? ତେବେ ସେମାନେ କହିବେ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ତ' ଜ୍ୟୋତି ହୋଇ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲା । ପୁଣି ଆସିବେ କିପରି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ କହିବ ଆଜିଠାରୁ ୪୫୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଗୁରୁନାନକ ଆସିବେ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଏବଂ ଭୂଗୋଳ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଚାଲିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି, ଏହାକୁ ବିନାଶର ସମୟ କୁହାଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରିକି ମୃତପ୍ରାୟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ଯେପରି ଲିଭିଯାଇଛି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଅମୃତ ବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଜାଗ୍ରତ କରି ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ମାୟା ରାବଣ କାମଚିତାରେ ବସାଇ କବର ଭିତରେ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଛି । ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦରେ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପିଆଉଛନ୍ତି । ତେବେ କେଉଁଠି ଜ୍ଞାନର ଅମୃତ ଏବଂ କେଉଁଠି ପାଣି । ଶିଖମାନେ ତାଙ୍କର ବଡ ଦିନରେ ବହୁତ ଧୁମ୍‌ଧାମରେ ପୋଖରିକୁ ସଫା କରିଥା'ନ୍ତି, ମାଟି ବାହାର କରିଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ନାମ ରଖାଯାଇଛି - ଅମୃତସର ଅର୍ଥାତ୍ ଅମୃତର ପୋଖରି । ଗୁରୁନାନକ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା କରି କହିଛନ୍ତି - ଏକଓମ୍‌କାର, ସତ୍‌ନାମ... ସେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ କୁହନ୍ତି ।

ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କ କଥା ଅଟେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ କାହାଣୀ ଶୁଣି ଆସିଛନ୍ତି । ଅମରକଥା, ତିଜରିର କଥା... କୁହାଯାଏ ଶଙ୍କର ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ସିଏ ତ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ରୁହନ୍ତି, ସେଠାରେ ପୁଣି କେଉଁ କଥା ଶୁଣାଇଲେ? ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଇ ଅମରଲୋକକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକରୁ ଅମରଲୋକକୁ ନେଇଯାଉଛି । ବାକି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ପାର୍ବତୀ କେଉଁ ଦୋଷ କରିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କୁ ଅମର କଥା ଶୁଣାଇବେ । ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ତ' ଅନେକ କଥା ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ତ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର ସତ୍ୟ କଥା ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ କେତେ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଥିବ । ତା'ପରେ କେହି ସତ୍ୟନାରାୟଣ ହୋଇଛନ୍ତି କି? ବରଂ ଆହୁରି ହିଁ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ, ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ଏବଂ ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଛୁ । ଏହା ହିଁ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କ କଥା, ତିଜରୀର କଥା । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ହିଁ ଗୁଲ୍‌ଗୁଲ୍ ଥିଲ ଅର୍ଥାତ୍ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ତୁମେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି - ଆପେହି ପୂଜ୍ୟ, ଆପେହି ପୂଜାରୀ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତ' ସର୍ବଦା ପୂଜ୍ୟ ଅଟେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆସି ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ କରୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୂଜ୍ୟ ପାବନ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂଜାରୀ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ । ସେଥିପାଇଁ ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନେ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ସୀତରାମ । ଏହି ଶବ୍ଦ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ ଅଟେ । ସବୁ ସୀତାମାନେ କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ହେ ରାମ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କର । ସବୁ ଭକ୍ତମାନେ ଡାକୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି - ହେ ରାମ । ଗାନ୍ଧିଜୀ ମଧ୍ୟ ଗୀତା ଶୁଣାଇ ସାରିବା ପରେ କହୁଥିଲେ - ହେ ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଗୀତା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶୁଣାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମତାମତ ନିଅ ଯେ, ଈଶ୍□ର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଗୀତାର ଭଗବାନ ହେଲେ ଶିବ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପଚାର, ଗୀତାର ଭଗବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ଭଗବାନ ନିରାକାରଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ନା ସାକାରଙ୍କୁ? ତେବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ' ହେଲେ ସାକାର । ଶିବ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସେ କେବଳ ଏହି ଶରୀରର ଲୋନ୍ ନେଉଛନ୍ତି । ବାକି ସିଏ ମାତାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ଅଛି । ବାବା ଆସି ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ହେଲା ପତିତ-ପାବନ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା, ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁକ୍ତିଦାତା, ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା । ଆଚ୍ଛା, ଏକଥା ତ ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ସୁଖ ବାସ୍ତବରେ କେଉଁଠାରେ ଥାଏ? ଏଠାରେ କେହି ବି ସୁଖୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁଖ ପରଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ବାସ୍ତବରେ ସୁଖ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା, ସିଏ କାହାଠାରୁ ଲିବରେଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି? ରାବଣର ଦୁଃଖରୁ । ଏହା ତ' ଦୁଃଖଧାମ ଅଟେ ନା । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ଗାଇଡ୍ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଶରୀର ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ବାକି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ସାଥିରେ ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବା ପତି ରୂପରେ ଆଗେ ଆଗେ ଯିବେ, ଆତ୍ମା ରୂପି ପତ୍ନୀମାନେ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯିବେ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ପ୍ରିୟତମ ପତି । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ପବିତ୍ର କରି ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି କେହି ବିବାହ କରି ଘରକୁ ଆସନ୍ତି ତେବେ ଆଗରେ ସ୍□ାମୀ ରୁହନ୍ତି ପଛରେ ପତ୍ନୀ ଥାଏ, ତା'ପରେ ବରଯାତ୍ରୀ ଥାଆନ୍ତି । ତୁମର ମାଳା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଏହିପରି ରହୁଛି । ମାଳାର ଉପରେ ଶିବବାବା ଫୁଲ, ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିବେ । ତା'ପରେ ଯୁଗଳଦାନା ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍□ତୀ । ତା'ପରେ ତୁମେମାନେ, ଯିଏକି ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେଉଛ । ତେବେ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ମାଳାର ଦାନା ହେଉଛ । ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍□ତୀ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣରୁ ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍□ତୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ସେତିକି ପରିଶ୍ରମ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି କି, ମାଳା କ'ଣ ଜିନିଷ । କେବଳ ମାଳା ଗଡାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ୧୬୧୦୮ର ମାଳା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତାକୁ ବଡ ବଡ ମନ୍ଦିରରେ ରଖାଯାଇଥାଏ, ଯାହାକୁ କେହି କେଉଁଆଡୁ ଆଉ କେହି ଆଉ କେଉଁଆଡୁ ଟାଣିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବମ୍ବେରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଥିଲେ, ସେଠାକୁ ଯାଇ ମାଳା ଗଡାଉଥିଲେ, ରାମ-ରାମ ଜପ କରୁଥିଲେ କାରଣ ଫୁଲ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ସେହି ଫୁଲକୁ ହିଁ ରାମ ରାମ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ତା'ପରେ ସାରା ମାଳାକୁ ଧରି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ହେଲେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ପାଦ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ହାତରେ ମାଳା ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଯଦି ପଚାରିବ ତୁମେ କାହାର ମାଳା ଗଡାଉଛ? ତାଙ୍କୁ ତ ଜଣାନାହିଁ । ସେମାନେ କହିଦେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଗଡାଉଛୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବେ କେଉଁଠି ଅଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ଭିକାରୀ ଥିଲ । ଏବେ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେଉଛ । ଭାରତ ରାଜକୁମାର ଭଳି ଥିଲା, ଏବେ ଭିକାରୀ ହୋଇ ଯାଇଛି । ପୁଣି ଥରେ ରାଜକୁମାର ହେଉଛି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ପୁଣି ରାଜକୁମାର ହେଉଛ । ଗୋଟିଏ ରାଜକୁମାର କଲେଜ୍ ମଧ୍ୟ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ କେବଳ ରାଜକୁମାର ରାଜକୁମାରୀ ହିଁ ପାଠ ପଢୁଥିଲେ ।

ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ପାଠପଢ଼ି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍□ର୍ଗର ପ୍ରିନ୍ସ ପ୍ରିନ୍ସେଜ୍ ହେଉଛ । ଏହି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସ୍□ର୍ଗର ପ୍ରିନ୍ସ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କର ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ଲେଖାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ଜାଣିବେ । ଏ କଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । "ଭଗବାନୁବାଚ" ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଗଡ୍ ଫାଦରଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛ, ଯିଏକି ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ତାକୁ

କୁହାଯାଏ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ । ଏହା ହେଉଛି ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ । ବାବା ତ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡର ହିଁ ସ୍ଥାପନା କରିବେ ନା । ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ ରାବଣ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ । ରାବଣର ରୂପ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି, କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାବଣ କିଏ, ଯାହାକୁ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ମାରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ସିଏ ବଞ୍ଚି ଯାଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ୫ ବିକାର ସ୍ତ୍ରୀର, ୫ ବିକାର ପୁରୁଷର... ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ରାବଣ । ତାକୁ ମାରନ୍ତି । ରାବଣକୁ ମାରି ତା'ର ଲଙ୍କାରୁ ସୁନା ମଧ୍ୟ ଲୁଣ୍ଠନ କରିଥା'ନ୍ତି - ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ପରମ୍ପରା ରହିଛି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ଏହା ହେଲା କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ । ବମ୍ବେରେ ବବୁଲନାଥଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିର ଅଛି । ବାବା ଆସି କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ କଣ୍ଟା ଫୋଡୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ କାମ ବିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଗାର୍ଡେନ୍ ଅଫ୍ ଆଲ୍ଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍□ରଙ୍କର ବଗିଚା କୁହାଯାଏ, ସେହି ଫୁଲମାନେ ହିଁ କଣ୍ଟା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ପୁଣି କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହୁଅନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ୫ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ବିନାଶ ତ' ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ହିଁ ହେବ । ଶେଷରେ ବଡ ଲଢେଇ ଲାଗିବ । ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ଦଶହରା ମଧ୍ୟ ହେବ । ରାବଣରାଜ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା ପରେ ତୁମେମାନେ ଲଙ୍କାକୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସୁନାର ମହଲ ମିଳିଯିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାବା ସାରା ବିଶ୍□ର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଶିବଭୋଳା ଭଣ୍ଡାରୀ କୁହାଯାଏ । ଗଣିକା, ଅହଲ୍ୟା, କୁବ୍ଜା... ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ଭୋଳା ଅଟନ୍ତି । ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାକି ଯିଏ ସ୍□ର୍ଗର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ସେ ବିଷପାନ କରିବା ଛାଡୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ଏବେ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଏହି ବିକାର ତୁମକୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖୀ କରିଦେଉଛି । ତୁମେ କ'ଣ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବିଷପାନ କରିବା ଛାଡିପାରିବ ନାହିଁ? ମୁଁ ତୁମକୁ ଅମୃତ ପିଆଇ ଅମର କରୁଛି, ତଥାପି ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉନାହଁ । ବିଷ ବିନା, ସିଗାରେଟ୍, ମଦ ବିନା ରହିପାରୁନାହଁ । ମୁଁ ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛି - ପିଲାମାନେ, ଯଦି ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାବନ ହେବ ତେବେ ତୁମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରିଦେବି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ଓ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବା - ଏହା ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଏବେ ସବୁ ଧର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ପୁନଃ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଗ୍ରନ୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଅକାଳମୂରତ କହନ୍ତି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ମହାକାଳ, କାଳର କାଳ । ସେହି କାଳ ତ' ଜଣେ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ନେଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ' ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବି, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ମହାକାଳ କହନ୍ତି । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବିଷକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜେ ଅମୃତ ପାନ କର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଅ । ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଗଳାର ମାଳାର ଦାନା ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ପୂରା ପୂରା ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିଜର ଅଲୌକିକ ଆତ୍ମିକ ବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ ନିଜର ପ୍ରଭାବ ପକାଉଥିବା ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭବ ।

ଯେପରି କୌଣସି ବି ଆକର୍ଷକ ବସ୍ତୁ ଆଖପାଖ ବାଲାଙ୍କୁ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ, ଯାହାଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ତା' ଆଡକୁ ଯାଇଥାଏ, ସେହିପରି ଯେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୃତ୍ତି, ଅଲୌକିକ ଏବଂ ଆତ୍ମ ଅଭିମାନଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମର ପ୍ରଭାବ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ ସ୍□ତଃ ହିଁ ପଡିବାକୁ ଲାଗିବ । ଅଲୌକିକ ବୃତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନ୍ୟାରା ଏବଂ ପ୍ୟାରା ପଣିଆର ସ୍ଥିତି ସ୍□ତଃ ହିଁ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । ଏହିଭଳି ଅଲୌକିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମାମାନେ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ନିଜର ପ୍ରକାଶ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରିଥାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ସଦାସର୍ବଦା ନିଜର ସ୍□ମାନର ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ ରହିବ, ତେବେ ସର୍ବଶକ୍ତିଗୁଡିକ ତୁମର ଆଦେଶକୁ ମାନି ଚାଲିବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା:- ଏକତା ଏବଂ ବିଶ୍□ାସର ବିଶେଷତା ଦ୍□ାରା ସଫଳତା ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ।

ଜ୍ଞାନୀ ହେବା ସହିତ ଏବେ ସ୍ନେହୀ ମଧ୍ୟ ହୁଅ, କାରଣ ସ୍□ର ସେବା ବିଶ୍□ ସେବାର ଆଧାର ଅଟେ । ତେଣୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ କେବଳ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦକୁ ମନେ ରଖିଥାଅ - ଗୋଟିଏ ହେଲା ମୁଁ ନିମିତ୍ତ ଅଟେ, ଦ୍□ିତୀୟରେ ମୋତେ ନିର୍ମାନ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ, ଏହାଦ୍□ାରା ଏକତାର ବାତାବରଣ ନିର୍ମାଣ ହେବ । ପରସ୍ପରର ସହଯୋଗୀ ହେବେ । ତୋ’ର ମୋ’ରର, ମାନ-ଶାନ ପାଇବାର, ମୁହାମୁହିଁ ହେବାର ଭାବନା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।